

klart, hvorfor Flertallet i denne Sal har maattet faſtholde ſit Standpunkt, og hvorfor vi endnu haabe, at man fra alle Sider vil kunne enes om at erkjende det Rigtige i den Stilling, vi have indtaget.

Med Henſyn til de tre Punkter, hvorom Striden dreier ſig, da er diſe Punkters Realitet ſaa tidt bleven forhandlet og drøftet, at det er unødvendigt at komme tilbage dertil, og med Henſyn til de ſærlige Forhold, ſom gjøre ſig gjældende ved diſe Punkters Behandling, og med Henſyn til Alt, hvad der gaar forud, tror jeg, at man ogſaa i ſelve Erklæringen er gaaet ſaa nære ind paa diſe Spørgsmaal, ſom i ſin Tid have været bragte paa Bane, vedrørende diſe Punkter, at jeg kan fatte mig temmelig kort derom. Jeg ſkal da tillade mig at bemærke, at der er en Ting, ſom har forundret mig i høi Grad, og det er den forunderlige Tale om Overenskomſt eller Ikke-Overenskomſt, ſom kommer frem, naar diſe Spørgsmaal komme paa Bane. Vi høre fra ærede Modſtanderes Side, at, naar Talen er om Dyrtdiſtillæget, bryder Folkethinget en Overenskomſt. Folkethinget er i 1875 gaaet ind paa Dyrtdiſtillæg til 4,400 Kr., og naar det nu ikke mere vil gaa ind derpaa, er det mod, hvad det dengang har lovet. Diſe Udtryk ere brugte; i ſaa Henſeende udtaler man ſig mildere her i Rigsdagen, men grovere i Preſſen — det er ſaa naturligt. Naar derimod Talen bliver om Univerſitetet, ſaa er der ſlet ikke mere Tale om nogensomhelſt forpligtende Betydning af Overenskomſten af 1875. Saa hedder det: Enhver Overenskomſt paa Finantsloven gjælder kun for et Aar, og naar dette Aar er forbi, ſaa er der ikke Tale om nogen Overenskomſt mere. Den, der ikke bliver ſtaaende ved denne Overenskomſt til næſte Aar, er i ſin fulde Ret, og den, der vover at paafſtaa, at Overenskomſten ſkal holdes ogſaa Aaret efter, begaar et ſkammeligt Overgreb. Det forekommer mig, at man maa være enig om at behandle diſe Punkter paa ſamme Maade. Enten ſtiller man ſig paa det klare, ſtronge juridiske Standpunkt og ſiger: Enhver Overenskomſt paa Finantsloven gjælder for eet Aar, og ſaa er det det Samme med Henſyn til Univerſitetet ſom med Henſyn til Dyrtdiſtillæget, thi ſaa er der ingen Overenskomſt i nogen Henſeende, eller ogſaa ſtiller man ſig paa det almindelige politiske Standpunkt og ſiger: Hvad man een gang er bleven enig om, maa man ſtaa ved, indtil man kan blive enig om noget Andet, og her kan jeg da ikke ſe rettere, end at den Maade, hvorpaa man fra vore Modſtanderes Side har ſøgt at forsvare Overenskomſtforpligtelſen, er aldeles uholdbar, thi der er vistnok Ingen, ſom vil paafſtaa, at der med Henſyn til Dyrtdiſtillæget fra Folkethingets Side har fundet nogen Afvigelse Sted fra Overenskomſten i 1875. Det er jo ogſaa nu efterhaanden indrømmet i Mindretallets

Erklæring, at Regjeringen i 1879 undlod at indbringe et Forſlag om Dyrtdiſtillæg, og dette er indrømmet paa en ſaadan Maade, at man deraf ſer, at Mindretallet ſelv maa erkjende — hvad jo ogſaa er utvivlsomt — at Regjeringen dengang betragtede Dyrtdiſen ſom forbi, men ſaa ſpør Mindretallet til, at det dog vistnok veſentlig var under Forudſætning af, at man kunde faae bevilget Lønningsſtillæg til Embedsmændene, at man ikke dengang inſiſterede paa Dyrtdiſtillæget. Dette er omtrent Tanken i Mindretallets Udtalelſe. Mindretallet ſiger nemlig: „Naar Forſlag om Dyrtdiſtillæg i 1879 ikke blev gjenoptaget paa Finantslovsforſlaget for 1880—81, har det efter vor Formening veſentligt været begrundet ved den Forudſætning, at Lønningslovene i det paa-gjældende Aar vilde blive undertaſtede en endelig Reviſion“. Hertil maa jeg meget beſtemt ſvare, at det er en Miſforſtaaelse, og det en ganſke uberegtiget Miſforſtaaelse, en Miſforſtaaelse, der forekommer mig at indeholde en Inſinuation mod Regjeringen, ſom Mindretallet ikke er berettiget til at fremsætte. Regjeringen har udtrykkelig erklæret, at der ingen Dyrtdiſ var, og Regjeringen har dernæſt ſenero, da den fremsatte Forſlag om en midlertidig almindelig Lønningsforbedring, atter gjentaget, at Grunden til, at den fremkom med Forſlag om en Lønningsforbedring og ikke om et Dyrtdiſtillæg, netop var den, at der ingen Dyrtdiſ var mere, og at, naar der ſtulde være Tale om midlertidig at forbedre Embedsmændenes Lønning, ſaa maatte dette ſte ſom en Lønningsforbedring og ikke ſom et Dyrtdiſtillæg. Grunden til, at der i 1879 ikke fremkom noget Dyrtdiſtillæg, var alſaa naturligviſ den, ſom Regjeringen har angivet, og ikke den, ſom muligviſ enkelte Medlemmer eller enkelte Blade ſiden have trøſtet ſig med. Der kan ikke lægges nogen anden Grund ind under, hvad der er ſket, end den, der udtrykkelig er godkendt af Regjeringen ſamt godkendt af begge Thing. Ærede Medlemmer ville erindre, at det Forſlag, ſom den høitærede Conſeilspreſident fremsatte i 1878—79 med den Motivering, at det var et afsluttende Dyrtdiſtillæg, blev vedtaget af begge Thing, og det er alſaa Noget, ſom er in confesso, ſaa vel fra Regjeringens ſom Rigsdagens Side, at Dyrtdiſen dengang var forbi. Grunden til, at man ikke dengang fremkom med noget Dyrtdiſtillæg, var alſaa den, at der ingen Dyrtdiſ var mere. Jeg tror ikke, at der kan tænkes nogen mere ekſtant og tydelig Erkjendelse af, at Forudſætningen for Overenskomſten af 1875 var ophørt, end netop, ikke blot diſe gjentagne Udtalelſer fra Regjeringens Side, men ogſaa Fremſættelſen ſaa vel af det midlertidige Lønningsſtillægslovsforſlag ſom Aaret iforveien af det afsluttende Dyrtdiſtillægsforſlag, ſom dengang blev vedtaget af hele Rigsdagen. Herom kan der ikke tvivles mere. Denne Overenskomſt var opfyldt fuldt ud fra Folkethingets Side i 1879, og hvad der